

opfordrede Fakultetet til at ytre sig om, hvorvidt der maatte være Grund til at gennemføre den samme Regel ved Universitetet, for saa vidt dette ikke allerede maatte være Tilfældet, og navnlig med fuldstændig Gjensidighed i Forhold til den polytekniske Lærestalt.

Fakultetet anbefalede under 8. Maj Prof. Thomsens Forslag. Det tilføjede, at der selvfølgelig intet kunde være til Hinder for, at der gaves Assistenterne ved den polytekniske Lærestalt fri Undervisning i Universitetets Laboratorium, saafremt de meldte sig inden Udløbet af den Frist, der hvert Semester bestemtes af Laboratoriebestyreren for Indgivelsen af Andragender om de 10 Fripladser. Med Skrivelse af 15. Maj indsendte Konsistorium Andragendet med Anbefaling til Ministeriet. Det satte Ministeriet derhos i Kundskab om den til Fakultetet rettede Forespørgsel og dettes Svar, idet det tilføjede, at uagtet det kunde ønske en mere ubetinget Frihed hjemlet for Assistenterne, vilde det dog efter Fakultetets Udtalelser ikke for Tiden insistere videre derpaa.

Under 27. Maj bifaldt Ministeriet, at Antallet af Fripladser ved Universitetets kemiske Laboratorium foregedes til 10, naar Frekvensen af de studerende var saa stor, at Laboratoriet kunde bære den dermed forbundne Udgift.

### VIII. Universitetets Forhold ud ad til.

#### Betænkning om Beskyttelse mod Eftertryk.

Saa vel Lov 29. Decbr. 1857 om Eftertryk som de dertil sig sluttende Love af 23. Febr. 1866 og 21. Febr. 1868 indeholde Hjemmel til, at de i samme givne, til Beskyttelse af den literære Ejendomsret sigtende Bestemmelser, under Forudsætning af Gjensidighed, ved kgl. Anordning, ganske eller til Dels kunne gjøres anvendelige paa de uden for Danmark udgivne Værker, og i Henhold her til ere Bestemmelserne i Lov 29. Decbr. 1857 og 23. Febr. 1866 ved Adg. 6. Novbr. 1858 og 5. Maj 1866 gjorde anvendelige paa Værker, som udgives i Frankrig, medens Gjensidighed for øvrigt ikke er tilvejebragt med andre fremmede Stater. Efter at der imidlertid under 8. Juni 1876 var udkommet en Lov for Norge om Beskyttelse af den saa kaldte Skriftejendomsret, der under 10. Avg. 1877 blev efterfulgt af en lignende Lov for Sverige, og begge disse Love ligeledes aabnede Adgang til, at de deri indeholdte Bestemmelser ganske eller til Dels kunde udstrækkes til de i andre Lande udgivne Skrifter (den norske Lovs § 46, den svenske Lovs § 19), tog Indenrigsministeriet under Overvejelse, om der ikke maatte være Grund til paa det her omhandlede Omraade at søge Gjensidighed tilvejebragt mellem de tre skandinaviske Lande, hvis Lovgivninger, efter at de nys nævnte Love vare traadte i Kraft, naar undtoges et enkelt Punkt, indeholdt i det væsentlige ganske ensartede Bestemmelser, og henvendte sig herom i Skrivelse af 5. Apr. 1878 til Kultusministeriet. Den antydede Uoverensstemmelse fandt Sted, bemærkede Indenrigsministeriet, med Hensyn til den Beskyttelse, som tilstodes Oversættelser. I L. 29. Decbr. 1857 § 5 bestemmes, at den, der oversætter et Skrift fra et andet Sprog, anses for sin Oversættelses Vedkommende som Forfatter, og Oversætterens heri liggende Ret til paa denne Maade at benytte en Forfatters Værk uden at komme i Strid med Eftertrykslovgivningen, er ogsaa Regelen i Norge og Sverige (den norske Lovs § 5, den svenske Lovs § 4).

Det nære Forhold mellem Nationerne saa vel som Sproglægtskabet havde imidlertid i alle 3 Lande ladet opstaa en Trang til en særegen Regel, gjældende for svenske, norske og danske Forfattere; men medens denne Trang i Norge og Sverige havde affødt den Bestemmelse, at Oversættelse fra Skriftsproget til en anden Mundart af Skriftsproget sattes lige med den originale Udgave, og at Dansk, Norsk og Svensk i saa Henseende ansaas som tilhørende samme Sprog (den norske Lovs § 15, den svenske Lovs § 2), havde man her i Landet alene en særegen Regel i Forhold til Sverige, og med Hensyn hertil foreskrev L. 23. Febr. 1866 §§ 7—9, at uanset Bestemmelsen i L. 29. Decbr. 1857 § 5 skulde, under Forudsætning af Gjensidighed, den, der i Sverige udgav et svensk Skrift, med Iagttagelse af nogle nærmere angivne Forholdsregler, have samme Værn mod Oversættelse her i Riget som mod Eftertryk. En Følge af denne Bestemmelse var det imidlertid, at der, saafremt Gjensidighed paa dette Omraade indførtes mellem Sverige, Norge og Danmark, vilde fremkomme en Anomali, idet paa den ene Side den norske Forfatter for sit i Norge udgivne Skrift ikke vilde være beskyttet mod en i Danmark i hvilket som helst Sprog udkommende Oversættelse, medens en dansk Forfatter i Norge vilde være beskyttet mod en svensk Oversættelse af sit her i Landet udkomne danske Skrift, og paa den anden Side vilde den danske Forfatter, medens hans her i Riget udgivne Skrift ikke her nød nogen som helst Beskyttelse mod Oversættelse, være sig paa Svensk eller paa hvilket som helst andet Sprog, i Sverige være beskyttet mod Oversættelse i det svenske Sprog af sit i Danmark udgivne danske Skrift, ligesom endelig den svenske Forfatter her i Landet vilde nyde fuldstændig Beskyttelse mod Oversættelse i hvilket som helst Sprog af sit i Sverige udgivne svenske Skrift og altsaa vilde nyde en mere udstrakt Beskyttelse for sit Værk end den danske Forfatter her i Riget havde for sit. Det var en Selvfølge, at denne Anomali kun vilde kunne fjærnes ved en ny Lov, der forandrede L. 23. Febr. 1866 § 7 ff.

Forinden der nu blev taget Bestemmelse om, hvorvidt der saa vel overhovedet som særlig uanset den oven paapegede Anomali, maatte, under Betingelse af Gjensidighed, være Grund til ikke blot at tilbyde Sverige og Norge Beskyttelse her i Riget mod Eftertryk af de i Sverige og Norge udgivne Skrifter, men tillige til at indrømme de i Sverige udgivne svenske Skrifter Beskyttelse mod Oversættelse her i Riget, anmodede Indenrigsministeriet Kultusministeriet om at ytre sig om Sagen, og begjærede navnlig en Udtalelse om, hvorvidt den omspurgte Foranstaltning kunde antages at ville virke til Gavn saa vel for de danske Forfattere og Førlæggere, som ogsaa for Udviklingen af det literære Samkvem mellem de tre Lande i det hele. Ved under 23. Apr. at gjøre Konsistorium bekendt med Sagen, anmodede Kultusministeriet det om at udtale sig om den.

Efter Konsistoriums Opfordring tog Prof. Ussing Sagen under Overvejelse, navnlig med Hensyn til det af Indenrigsministeriet i Slutningen af dets Skrivelse fremhævede Punkt, og indsendte sin Erklæring, ledsaget af en af Universitetsboghandler Hegel meddelt Fortegnelse og Optælling af, hvor meget der i Aarene 1876 og 1877 var blevet oversat fra Dansk paa Svensk og omvendt. Efter en Henstilling fra Konsistorium indhentede Kultusministeriet og tilstillede Konsistorium tvende Udtalelser om Sagen fra Bibliothekaren ved det store kgl. Bibliothek og fra Chefen for det kgl. Theater og Kapel. Paa Grundlag af dette Materiale afgav Konsistorium under 17. Sept. sin Erklæring.

Om Ønskeligheden i og for sig udtalte Konsistorium, at Gjensidighed i Retsbeskyttelsen for den literære Ejendomsret mellem de nordiske Riger, vilde der vel næppe paa den almindelige Opfattelses nu værende Udviklingstrin være delte Meninger. Den Overbevisning, som overalt i den civiliserede Verden gjorde sig kraftig gjældende, at Indskrænkningen af Retsbeskyttelsen i dette Forhold ved den enkelte Stats Grænser var vilkaarlig og stridende mod Retfærdigheden, havde i Norden nødvendigvis med særlig Styrke maattet rette sig mod det nu bestaaende og unaturlige Forhold i denne Henseende mellem de nordiske Riger, der for en stor Del maatte anses for et fælles Bogmarked, og hvor derfor Sagens praktiske Interesse blev stærkt og umiddelbart følelig. Det kunde vel tages for et fulgyldigt Udtryk for den almindelige Overbevisning i saa Henseende, at der allerede paa det første nordiske Juristmøde i Kjøbenhavn i Aaret 1872 blev enstemmig vedtaget Resolutioner til Fordel for Gjensidighed, sigtende til Gjennemførelsen af denne Lighed i Retsbeskyttelsen for den literære og kunstneriske Ejendomsret mellem de nordiske Riger, Grundsætninger, som en Taler under Forhandlingerne uden Modsigelse betegnede som axiomatisk rigtige, se Forhandlingerne om dette Møde S. 133 ff. og Bilag IX. (S. 108). Med de nye norske og svenske Love om Skriftejendomsretten vare Forholdene, i det mindste for en Del, modnede til Gjennemførelse af disse Grundsætninger, og det turde sikkert antages, at der fra alle Sider vilde vises lige Villighed til at gjøre de fornødne Skridt i saa Henseende.

Den almindelige Grundsætnings Uomtvistelighed forklarede tilstrækkelig, at de foreliggende Udtalelser ikke gik nærmere ind paa Spørgsmaalet om Hensigtsmæssigheden af Gjensidighed mellem de nordiske Riger i Retsbeskyttelsen for den literære Ejendomsret lige over for det egentlige Eftertryk, men toge det for givet, at en saadan burde søges opnaaet paa Grundlag af de i denne Henseende nu væsentlig overensstemmende Love i de tre Riger. Det var derimod det særlige, af Indenrigsministeriet udhævede Spørgsmaal, som fortrinsvis var Gjenstand for disse Udtalelser, nemlig om der burde tilvejebringes Gjensidighed ogsaa i Henseende til Beskyttelsen mod Oversættelser fra et nordisk Sprog eller Mundart af et saadant til et andet, og om det maatte findes rigtigt til dette Øjemed først at skaffe Lovhjemmel i dansk Ret for en Regel, svarende til den, der fandtes i den norske Lovs § 15 og den svenske Lovs § 2, nemlig at Eftertryksforbudet fandt Anvendelse paa Oversættelse uden Forfatterens Samtykke af et Skrift fra Skriftsproget til en af dets Mundarter eller omvendt, og at Dansk, Norsk og Svensk i denne Henseende betragtedes som tilhørende samme Sprog. Vigtigheden af dette Spørgsmaal var ogsaa umiskjendelig, idet navnlig i Forhold til Sverige Krænkelser af Forfatternes Interesser langt hyppigere vilde finde Sted i Form af Oversættelse end ligefrem som Eftertryk.

At nu en saadan Regel som den, den norske og den svenske Lov indeholdt om Retsbeskyttelse mod Oversættelse af den omspurgte Art, i og for sig ganske maatte billiges efter Forholdets Natur, og at der laa en af Besvarelsen af det almindelige Spørgsmaal om Forfatternes Værn mod Oversættelser overhovedet uafhængig Grund herfor i Sprogenes nære Slægtskab, vilde næppe blive bestridt. Det saas jo ogsaa, at den norske og den svenske Lov havde opstillet Regelen, samtidig med at de som almindelig Regel fastholdt den samme Grundsætning, som fandtes i den danske Lov af 1857 § 5, nemlig at Oversættelse af et Skrift til et andet Sprog ikke kom i Strid med Eftertrykslovgivningen. Lige saa vist var det

imidlertid, at hin Beskyttelse mod Oversættelser af denne særegne Art mistede sin væsentlige praktiske Betydning, saa længe der ikke var Gjensidighed. Oversættelser fra Svensk til Dansk vare naturlig bestemte for det særlige danske Bogmarked, og omvendt. Det hjalp en dansk eller svensk Forfatter lidet, om slige Oversættelser vare forbudte henholdsvis i Danmark og Sverige, naar han ikke havde Retsbeskyttelse i det Land, hvor Oversættelsen søgte Afsætning, og denne kunde kun opnaas ved Gjensidigheden. Der kunde saaledes ikke være Tvivl om, at Gjensidigheden paa dette Omraade krævedes af almindelige Retfærdigheds- og Billighedshensyn. En Bekræftelse herpaa laa ogsaa deri, hvad der oplystes ved Prof. Ussings Udtalelse, at selv nu, da den gjensidige Retsbeskyttelse manglede, respekteredes dog Forfatternes Ret af alle ansete Boghandlere, ligesom det ogsaa fremgik af Erklæringen fra det kgl. Theaters Chef, at dette Theater, skjønt det ikke var retlig forpligtet dertil, altid havde honoreret enhver skandinavisk Forfatter for Opførelsen af hans Værk paa den danske Scene. Det forholdt sig derfor saaledes, som Prof. Ussing sagde, at man ved retlig at sikre denne gjensidige Retsbeskyttelse kun vilde sætte Lovens Stempel paa, hvad der allerede betragtedes som moralsk Ret, og at en saadan Regel kun vilde ramme Boghandlere eller Institutioner, der satte sig ud over anerkjendte moralske Hensyn.

I og for sig maatte denne Betragtning vel anses for tilstrækkelig, uden at det yderligere skulde behøve at afvejes, hvilken Part der vilde have mest Interesse i, at hin Regel blev Lov i det indbyrdes Forhold. Men at man imidlertid, naar dette Synspunkt toges, ikke fra dansk Side vilde have Grund til at beklage sig herover, fremgik slaaende af de Oplysninger, med hvilke Prof. Ussings Erklæring var ledsaget. Af disse fremgik det nemlig, at der i de to Aar 1876 og 1877 var blevet oversat fra Dansk paa Svensk 543 Ark, fra Svensk paa Dansk kun 248 $\frac{1}{4}$  Ark, eller ikke en Gang halvt saa meget. Interessen i den omspurgte Foranstaltning var altsaa ikke lidet større for danske Forfattere og Forlæggere end for svenske. Prof. Ussing havde fremdraget en anden Kjendsgjerning, der pegede i samme Retning. De Bøger, der i de nævnte 2 Aar vare oversatte fra Svensk paa Dansk, tilhørte for den aldeles overvejende Del Skjønliteraturen; blandt dem, der vare oversatte fra Dansk paa Svensk, fandtes derimod ogsaa betydelige videnskabelige Arbejder. Men for de sidste havde af Grunde, som Prof. Ussing fremstillede, den omhandlede Forholdsregel endnu større Betydning end ved Skriftte af Skjønliteraturen.

Fra hvilket Standpunkt man saaledes end betragtede det rejste Spørgsmaal, kunde Konsistorium derfor ikke andet end paa det varmeste tilraade, at Gjensidigheden i hin Retsbeskyttelse tilvejebragtes. Det kunde kun beklages, at de nordiske Lande vare saa langt tilbage netop paa dette Omraade, hvor Grundvolden for den fælles Kulturudvikling skulde lægges, men hvor — som det udtaltes paa det oven for berørte nordiske Juristmøde — de opnaaede Fremskridt sattes i Fare og den videre Udvikling vanskeliggjordes ved en mangelfuld Lovgivning.

Hvad angik det Spørgsmaal, om den attraaede Gjensidighed med Hensyn til Retsbeskyttelsen mod de omspurgte Oversættelser vilde udkræve, at der først tilvejebragtes for Danmark en ny Lovbestemmelse, svarende til dem, der fandtes i den norske og i den svenske Lov om dette Punkt, bemærkede Konsistorium følgende.

Som det af Indenrigsministeriet var bemærket, fandtes der i den danske

Lovgivning angaaende dette Forhold kun Bestemmelserne i L. 25. Febr. 1866 §§ 7—10. I Følge bemeldte Lovs § 7 skulde der, under Forudsætning af Gjensidighed, kunne tillægges svenske i Sverige udgivne Skrifter samme Værn mod Oversættelser her i Riget som mod Eftertryk, dog under de nærmere i §§ 8 og 9 fastsatte Betingelser. Denne Bestemmelse skulde i Følge § 10 komme til Anvendelse, naar det ved kgl. Anordning var kundgjort, at tilsvarende Bestemmelser vare vedtagne af den svenske Lovgivningsmagt til Værn for danske Forfattere. Forudsattes det, at Gjensidigheden traadte i Kraft uden nogen ny Lovbestemmelse for Danmark, altsaa fra dansk Side med de nys anførte Regler, var det klart, at Retsbeskyttelsen for nordiske Forfattere mod de omspurgte Oversættelser i flere Retninger blev ufuldstændig. For det første vilde den danske Forfatter ikke være beskyttet mod saadanne Oversættelser i Danmark. Fremdeles vilde han ogsaa komme til at mangle denne Beskyttelse i Norge; thi naar Indenrigsministeriet gik ud fra den modsatte Forudsætning, var det overset, at den norske Lovs § 46, overensstemmende med, hvad der i fremmede Love var sædvanligt, indskrænkede den Ret, der kunde give andetsteds udgivne Værker, til det Maal, der var indrømmet disse ved deres egen Stats Love (mærk Ordene »for saa vidt de efter sit Hjemlands Love ere beskyttede«). Endelig vilde heller ikke norske Forfattere faa den omspurgte Retsbeskyttelse i Danmark. Der vilde kun være skaffet Beskyttelse for danske Forfattere mod slige Oversættelser i Sverige og for svenske Forfattere mod dem i Danmark (næppe, som Indenrigsministeriet forudsatte, for de sidste mod alle mulige Oversættelser her i Riget, eftersom Betingelserne efter L. 23. Febr. 1866 § 7 var Gjensidighed, og ligeledes § 10 krævede »tilsvarende« Regler i Sverige).

Hvor stødende nu end denne Ufuldstændighed kunde synes at være, kunde man imidlertid gjøre gjældende, at der dog ved Regelen, som den efter det anførte vilde blive, i Forbindelse med de Regler, som fandtes i alle 3 Love, om Forbud mod Indførsel og Forhandling af Skrifter, der gjorde Indgreb i en af vedkommende Lande beskyttet Forfatterret, vilde være vundet alt, hvad der praktisk behøvedes til Beskyttelse mod slige Oversættelser, og at hin Ufuldstændighed derfor var mere tilsyneladende end virkelig. Oversættelsesspørgsmaalet vedkom jo nemlig — i det mindste regelmæssig, og naar man saa bort fra de forholdsvist sjældne Overførelser fra eller til særegne Mundarter — netop kun danske og norske Skrifter paa den ene Side og svenske Skrifter paa den anden. Da nu Oversættelser til Svensk nødvendig maatte foretages med det svenske Bogmarked for Øje, og ikke vilde blive foretagne, naar dette var lukket for dem, var det for danske (og norske) Forfattere nok, at en saadan Oversættelse hverken kunde foretages i Sverige eller, naar den var foretaget her, indføres til Sverige, og der vilde saaledes ikke være nogen praktisk Nødvendighed for først at forandre den danske Lovgivning for at opnaa det ved Gjensidigheden tilsigtede Gode.

Det anførte havde vistnok i Almindelighed sin Rigtighed, men udtømte dog efter Lovgivningens Beskaffenhed ikke Spørgsmaalet. Sagen var den, at den Beskyttelse mod Oversættelser, der efter Lov 23. Febr. 1866 §§ 7—10 kunde gives svenske Skrifter, ved §§ 8 og 9 var bundet til forskellige Betingelser og undergivet Tidsbegrænsninger, som stillede den væsentlig ringere end Retsbeskyttelsen mod egentligt Eftertryk, medens Retsbeskyttelsen efter den svenske Lov var den samme i begge Retninger. Selv om der nu ikke heri maatte ligge nogen Hin-

dring for Opnaaelsen af Gjensidigheden, idet man fra svensk Side vilde i Henhold til den svenske Lovs § 19 kunne indskrænke Retten for danske Forfattere i Sverige paa lignende Maade (mærk Ordet »delvis«), saa var det, der maatte ønskes i Forholdet mellem de nordiske Riger, dog netop den vidtgaende Beskyttelse, som norsk og svensk Lov hjemlede, og ikke blot den mere indskrænkede, som Lov 23. Febr. 1866 fastsatte. Denne sidste Lov havde — vel nærmest, fordi den ikke havde udskilt Spørgsmaalet om Oversættelser overhovedet — ikke gjort det Skridt fuldt ud, som Forholdets Natur krævede, og som var gjort ved den norske og svenske Lov. At blive staaende ved hin Lovs Regel, kunde nu ikke længere tilfredsstille. Derfor var det, om ikke en Nødvendighed, <sup>3</sup>saa dog hensigtsmæssigt ved en ny Lovbestemmelse at skaffe den samme Grundsætning med Hensyn til Oversættelser mellem de nordiske Sprog, som den norske og svenske Lov havde godkjendt, Anerkjendelse ogsaa i dansk Ret.

For det Tilfælde, at den fremsatte Betragtning vandt Bifald og der saaledes blev Spørgsmaal om at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse i denne Sag, henedede Konsistorium imidlertid Opmærksomheden paa følgende. De danske Lovregler om Beskyttelse for Forfatterretten fremtraadte allerede nu i en temmelig splittet Skikkelse, der gjorde Indsigten i dem uforholdsmæssig besværlig. Til Hovedloven af 1857 knyttede sig Tillæg og Ændringer ved Loven af 1866 og 1868. Forudsattes det, at hertil nu kom en fjerde Lov med nye Ændringer og Tillæg, blev den Maade, hvorpaa de danske Retsbestemmelser om dette Forhold fremtraadte, endnu uheldigere, og tillige, paa Grund af den Sammenligning, der paa trængte sig med Ordningen i Norge og Sverige, meget lidt tiltalende. Allerede dette udvortes Hensyn turde indeholde en vægtig Opfordring til, naar dog Lovgivningsmagten sattes i Bevægelse, da ikke at blive staaende ved Udarbejdelsen af en lille Tillægslov, men at optage hele Æmnet for at forskaffe en enkelt udtømmende Lov, der kunde afløse alle de nu bestaaende. Men dertil kom ogsaa andre, indre Grunde, der talte for det samme Resultat. Danmark havde Æren af at være kommet først af de nordiske Riger med en Lov paa dette Omraade, der væsentlig svarede til Nutidens Krav. Men idet denne Lov blev til paa et Tidspunkt, hvor den videnskabelige Bearbejdelse af de her hen hørende Spørgsmaal endnu ikke var afsluttet, blev dens Indhold ikke i alle Retninger fuldt tilfredsstillende, hvilket jo netop ogsaa havde foranlediget de senere Tillægslove. Men der var flere Retninger end de, som disse Love berørte, hvor Ufuldkommenheder eller Ufuldstændigheder i Loven af 1857 viste sig, medens de norske og de svenske saa meget senere Love havde kunnet drage fuld Nytte af den fortsatte videnskabelige Undersøgelse af Æmnet og derfor havde undgaaet hine Mangler. Naar derfor Anledningen til at beskæftige Lovgivningsmagten med Sagen alligevel var givet, turde der ogsaa fra denne Side være Opfordring til at tage hele Sagen op. Af sig selv vilde hermed da ogsaa til Dels blive fyldstgjort det af Juristmødet i Kjøbenhavn udtalte Ønske, at der saa vidt muligt skulde skabes en fælles Ret mellem de nordiske Riger paa dette Omraade; thi at der ved en saadan fornyet Lovbehandling fra dansk Side vilde blive undgaaet mange Divergenser fra den norske og den svenske Lov, som nu vare tilstede, var, efter Videnskabens nu værende Standpunkt, en Selvfølge, selv om Bestræbelsen ikke bevidst var rettet derpaa. At bringe Overensstemmelsen saa vidt, at alle Riger fik enslydende Love

var vel en Tanke, der, naar man saa hen til de nye norske og svenske Loves forskjellige Form, indtil videre maatte opgives.

At denne større Opgave, som Konsistorium i det bemærkede havde hentydet til, vilde stille forøgede Krav i Henseende til videnskabelig Indsigt, Tid og Kræfter, vilde næppe være en Hindring for dens Realisation.

Kultusministeriet tilstillede Indenrigsministeriet under 23. Sept. disse Aktstykker, idet det bemærkede, at det ganske henholdt sig til de i dem fremsatte Bemærkninger.

## IX. Det akademiske Legat- og Stipendievæsen.

### 1. Tilkomne Legater for studerende ved Universitetet.

I det akademiske Aar 1878—79 er der tilkommet et Legat, nemlig »Iapetus Steenstrups Legat«:

I Anledning af, at det d. 28. Nov. 1870 var 25 Aar, siden Professor Iapetus Steenstrup blev ansat ved Københavns Universitet, blev der nemlig af et større Antal Venner og Disciple skjænket ham en Kapital paa 3000 Rigsdaler (hvilken senere voxede til 10,000 Kroner), for at der heraf efter hans nærmere Bestemmelse kunde oprettes et Legat, som bar hans Navn. Efter Samraad med den Kreds af Mænd, som i Givernes Navn overbragte ham denne Gave, affattede Prof. Steenstrup følgende Statuter for dette Legat, hvilke under 19. Apr. 1879 ad mandatum forsynedes med kgl. Stadfæstelse.

§ 1. Under Navn af Iapetus Steenstrups Legat oprettes et Legat, hvis Kapital for Tiden udgjør 10,000 Kroner i kgl. 4 pCt. Obligationer, indskrevne under Legatets Navn i Statsgjældens Bøger for uopsigelig Statsgjæld. Kapitalen forvaltes af Universitetskvæsturen som en for sig bestaaende, selvstændig Formue under sædvanlige Vilkaar med Hensyn til Administrations Udgifterne.

§ 2. Legatet, der træder i Virksomhed i Sommeren 1879, uddeles i hver Sommer med Renten af 9000 Kroner, efter Fradrag af Administrations Gebyr for det nævnte Beløb. Det tilovers blevne Rentebeløb, efter Fradrag af løbende Udgifter til Bekjendtgjørelser, Korrespondancer og lignende, oplægges og frugtbargjør Universitetskvæsturen ved Forøgelse af Indskrivningsbeviset, saasomt dette kan ske, indtil da ved Lodgivning i Universitetets fælles Legatmasse efter de almindelige, herfor gjældende Regler. — Naar Legatformuen saaledes er steget til 11,000 Kr., uddeles Renten af 10,000 Kr., medens den tilovers blevne Rente oplægges, alt efter de foranførte Regler, og saaledes forholdes fremdeles, saa at hver Gang Legatformuen i sin Helhed er voxet med 1000 Kr., voxer med nævnte Beløb (1000 Kr.) ogsaa den Del af Legatformuen, hvis Rente uddeles. — Denne Del af Legatformuen vil saaledes bestandig udgjøre fulde Tusinder af Kroner.

§ 3. Legatets Bestyrelse bestaar af fem Medlemmer. Af denne Bestyrelse er Etatsraad, Professor I. Steenstrup Medlem, og efter hans Død eller Fra-træden indtager hans Søn, cand. juris Johannes Steenstrup, hans Plads i Bestyrelsen.

Til at indtræde i den første Bestyrelse have de efter nævnte Herrer: Lektor ved den kgl. Veterinær- og Landbo-Højskole, Etatsraad Dr. med. H. Bendz, Professor i Anatomi ved Københavns Universitet Dr. med. Fr. Schmidt, In-